

Er was eens een klasje met allemaal lieve vrolijke Ewe sprekende kleutertjes, een kleuterjuf ad interim (zo een klein beetje zonder opleiding voor kleuterjuf), een Nederlands-Frans sprekende tata Karin (die eigenlijk vroedvrouw is, dus ook zonder opleiding voor kleuterjuf) en hopen Belgisch speelgoed. Maar ondanks enkele moeilijkheden lieten ze het niet aan hun hart komen en startten ze op 8 oktober met goeie moed en veel enthousiasme aan het schooljaar.

Elke dag starten we met een half uurtje turnen. Dit doen we op het ritme van onder andere een van volgende liedjes:

Papillon voler
Papillon, voler voler bien
Si tu ne sais pas voler
Les enfants vont t'attraper
Papillon voler
Papillon voler voler bien

Bonjour, Bonjour,
Bonjour, Bonjour, Bonjour,
Bonjour, Bonjour,
Bonjour les amis.
Mama va très bien,
Papa va très bien,
Bébé va très bien,
Bonjour les amis

Armen strekken, stappen zoals een olifant, springen zoals een kikker, lopen rond de mangoboom, door de hoepel kruipen,... Het is niet altijd evident met deze warmte. Maar gelukkig valt de temperatuur om 8h 's morgens nog mee en doen de kleuters vrolijk mee.

Na het turnen is het tijd om iets te leren. Zo hebben ze al geleerd van hun handen te wassen met 'l'eau' et 'le savon'. Dan zegt een van de tata's het woord in het Frans en herhalen de kleutertjes het allemaal in koor. Soms met een grappig Ewe accent, maar ze doen goed hun best!

Dan is het tijd om te ontbijten. Een vrouw van uit het dorp brengt rijst met een wel zeer pikante saus (toch voor de Belgische smaakpapillen) en kunnen de kindjes hun buikje vol smullen. Na het ontbijt een bezoek aan het toilet en dan kan de speeltijd beginnen.

De rest van de dag houden we ons nog bezig met tekenen, knutselen, zingen, voorlezen, enkele Franse woordjes leren, in de speelhoeken spelen en af een toe een klein dutje met het hoofd op de bank. Want van die warmte, daar word je moe van!

De kindjes vinden tata Karin soms maar een beetje een rare yovo. Want als ze een album leest, beeldt ze de dieren uit of maakt ze gekke dierengeluiden. Echt schitterend, een troep kleutertjes die in schaterlachen uitbarst ☺.

LE SINGE DIT:
OEAHAAAA

En regelmatig moet tata Karin een foto trekken van de kleuters en willen ze graag naar zichzelf kijken op het fototoestel (leve de digitale camera). Dus bijgevolg hebben we al veel foto's van de kleuters in actie. We zullen jullie even laten meegenieten van hun enthousiasme:

Een knutselwerkje dat ze al gemaakt hebben:

Maar goed, we kunnen hier nog boeken schrijven over de kleuters en hun gekke fratsen, maar al die verhalen zullen we houden voor onze terugkomst...

Ik ben naar de kapster geweest! Een hele vrolijke vrouw die recht tegenover ons woont. Ik had 's morgens 'een afspraak' en dan zijn we van start gegaan. Af en toe zijn werden we even onderbroken door een dorpbewoonster die snel langs kwam om haar haar te kammen en in de plooi te leggen. Maar na een heel gezellige ochtend, vrouwen ondereen (kan toch echt eens deugd doen), is dit het resultaat:

De persoon links van mij is de kapster. De twee andere vrouwen zijn haar zussen. In hoeverre het haar echte zussen zijn, is moeilijk te weten. Eigenlijk zijn het hier allemaal broers en zussen van elkaar. Soms bedoelen ze hiermee dezelfde moeder, soms dezelfde vader, hetzelfde dak boven hun hoofd, een koosnaampje, dezelfde leeftijd, ... Want soms zeggen ze 'ma soeur' en als je dan vraagt op welke manier, dan zijn eigenlijk hun moeders zussen van elkaar. Het kan allerlei zijn. Een stamboom maken van Avédzé lijkt ons redelijk onbegonnen werk 😊.

Maar aangezien mijn hoofdhuid het niet zo gewoon is om een continue 'trek aan haren' te hebben, heb ik het er wel al na 4 dagen uitgedaan. Met een poedel op mijn hoofd als resultaat...

Gelukkig was dit er na een wasbeurt al uit...

CASCADE DE TOMEGBE

Zaterdag hadden we afgesproken met Bella, onze medebewoonster, en haar toekomstige Edem. Zij hadden voorgesteld om eens de regio te gaan verkennen, zo gezegd, zo gedaan. Edem heeft een auto, dus gewoon even tanken en we konden vertrekken!

Dachten we.... ☺ Al snel bleek dat er toch wel iets vreemd was aan de auto, we moesten hem achteruit duwen om de motor aan te krijgen... ☺ Maar ok, we hebben al wel vreemdere zaken gezien hier in Togo wat betreft auto's. Dus we vertrekken richting "Les cascades de Tomegbe". Maar toch maakte die auto toch maar vreemde geluiden, maar na een paar keer stilvallen en vooral een fantastische rit langs een smal bergwegje en een fantastisch uitzicht, kwamen we aan waar we moesten zijn en te voet verder moesten.

Na een korte, maar toch wel heftige wandeling, kwamen we aan bij de waterval. En amaai, het was niet zomaar een watervalletje, het was een enorme WATERVAL!

Nadat we terug omhoog waren gewandeld, hebben we boven lekker gepicknickt, klaargemaakt door Bella. Na een korte siësta, die op het hete middaguur zeker aan te raden is, zijn we terug naar de auto gewandeld. De planning was dat we dan naar “les cascades de Kpimé” gingen rijden...

Wat zei ik dus? Planning? Inderdaad, in Afrika is plannen waarschijnlijk één van de moeilijkste zaken... Want het noodlot sloeg natuurlijk toe, de auto was stilgevallen en na 5 à 6 keer proberen was het duidelijk dat hij niet meer wilde starten... Maar... niet getreurd, ik denk dat er geen mooiere plek in Togo bestaat om autopech te hebben.

Van op dat punt hadden we een fantastisch uitzicht op het dorpje in de vallei. Even de mecaniciens gebeld, zij onderweg en wij er even van geprofitteerd om een bezoek te brengen aan het drinkwaterbedrijf Clever. Daarna nog verder naar beneden gewandeld en een frisse Youki gaan drinken om daarna met veel hoop gaan kijken of de auto al gerepareerd is. En jawel hoor, ze hebben zo maar even de alternator ter plekke gerepareerd en we konden weer rijden!

Ondertussen was er niet meer genoeg tijd meer om de planning af te werken, dus zijn we maar terug naar Kpalimé gereden, even inkopen gaan doen en dan gezellig iets gaan eten en Bella en Edem laten kennismaken met macaroni met ham en kaas. En daarna terug naar Avédzé, vermoeid van een fantastische dag!

PANNENKOEKENSFLAG!

Na de aankoop van bloem, eieren, melk en suiker was het tijd om enkele dorpingen te trakteren op pannenkoeken. Pannenkoeken maken zonder maatbeker, zonder klopper, zonder weegschaal, een houtvuur waar je de warmte niet van kan regelen. Goh, er zijn makkelijkere opdrachten, maar wederom zijn ze gelukt.

Behalve voor Bella, was het voor hen ook de eerste keer dat ze pannenkoeken aten. En ze hebben gesmaakt en we mogen dat nog eens doen was hun reactie. Het was een gezellige namiddag. Zeker voor herhaling vatbaar!

Op deze dag hebben we ook eens de thermometer (die we na een lange zoektocht gevonden hadden) buiten gelegd. En ja hoor, 38°C in de schaduw, 48°C in de zon...

En dan te bedenken dat het hier in december nog warmer gaat worden. Of is het nu kouder? Want we hebben al verschillende verhalen gehoord. In december is de lucht heel droog en vochtig (hu?). In december is het heel warm maar koud (hu?). Er gaat geen regen vallen ⇔ Er gaat regen vallen (hu?). Als we ons boekje en internet moeten geloven gaat het warmer zijn, maar gaat er een koude wind vanuit de sahara komen waardoor de gevoelstemperatuur lager ligt (of zoiets). Maar goed, we zijn hier dan nog, we zullen jullie op de hoogte houden.

Nog een belangrijke boodschap voor iedereen onder jullie

Regelmatig krijgen we hier leuke mails van jullie. Bij deze willen wij jullie hiervoor bedanken! We maken hier wel wat mee, komen dikwijls in aanraking met onszelf en we staan stil bij zaken waar we in België niet eens beseft van zouden hebben. We beleven hier elke dag opnieuw een heus avontuur en komen fantastische mensen tegen, maar het is niet elke dag rozengeur en maneschijn. En op deze moeilijkere momenten lezen we jullie mails. En deze mails doen ons deugd. We krijgen het er warm (figuurlijk want in realiteit hebben we hier warm genoeg ☺) van en ze vergroten onze draagkracht. Bedankt allemaal!